

Це не Фаустів кабінет, де диявол являється чоловіку,  
це рентгенапарат з магічною красою двадцятого віку,  
ультрафіолковий промінь пронизує тут оболонки і м'язи,  
тіло людське розкривається тут, як шифрований лист — до останньої  
фрази,  
бо тіло нині душа, і на ньому написано досить прозоро,  
чи людина вродилась на щастя а чи на горе.

"Докторе, так мені тяжко, здається,  
що давить у грудях свинець, а круг серця гадина в'ється.  
Одчиніть тим промінням тіло моє бідне  
і скажіть, що воно там усередині видно".

"Бачу, робітнику, твої легені,  
розписані димом і сажею в фабричній геєні,  
чую в них свист трансмісій і шум верстатів,  
знаю, що змора і злидні не хочуть од тебе одстати.  
Бачу, робітнику, легені твої порочні,  
голодом змучені, туберкульозом поточені.  
Ти помреш".

"Неміч і смерть — нелегкий тягар, казати нема що,  
та, мабуть, єсть у моєму нутрі щось іще тяжче.  
Лікарю, глибше у глиб просвітій  
тіло моє бідне  
і скажіть, що воно там усередині видно".

"Бачу, робітнику, твое серце,  
втопане в камінь нещасне зеренце,  
що страх як хотіло рости і цвісти,  
в світі здоровім життя засягти,  
де люди родину мати могли б,  
для неї свої руки міняли б на хліб  
і їли б зі столу, на який сонце світить.

Бачу, робітнику, серце твоє роздерте,  
а серцеві, серцеві легше померти,  
аніж не любити".

"Знаю я, лікарю, й цей тягар,  
та десь іще важча вага наляга.  
До дна просвітить тіло моє,  
погляньте пильніше, що воно є.  
Як випаде з мене ота вагота,  
вона, здається, весь світ захита!"  
"На дні я бачу ненависть".

Переклад М. Лукаша